

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Λέγεται ὅτι ὁ κύκνος ζῆ 300 ἔτη. Τὸ ἀπίστευτον τοῦτο γῆρας πιστοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ Naurmann εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ περὶ τῶν πτηνῶν τῆς Γερμανίας. Μετὰ τὸν κύκνον μακροβιώτατος εἶνε ὁ ἱεραῖς καθόσον εἶνε ἐπιστημονικῶς βεβαιωμένον ὅτι πτηνὰ τοῦ εἴδους τούτου ἔζησαν 160 καὶ πλέον ἔτη. Ὅμοιον ἐνίοτε δὲ καὶ βαθυτέρον γῆρας ἔχουσιν οἱ γύπες καὶ οἱ ἀετοί. Ἐν ἔτει 1719 ἀπέθανεν ἀετός ὅστις εἶχε συλληφθῆ πρὸ 104 ἐτῶν, ἴσως δὲ καὶ πρὸ τοῦ ἔτους τούτου εἶχον παρέλθει ἱκανὰ ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του. Λευκαύχην δὲ γυψὸς συνελήφθη ἐν ἔτει 1706 ἀπέθανεν ἐν τῷ θηριοτροφείῳ τοῦ Schönbrunn παρὰ τῇ Βιέννῃ κατὰ τὸ ἔτος 1827 καὶ ἐπομέ- 118 ὅλα ἔτη διήγαγεν αἰχμαλώτος. Καὶ οἱ ψιττακοὶ δὲ ζῶσιν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καίτοι αἰχμαλωτοὶ ὄντες, ἐνίοτε πλεον τῶν 109 ἐτῶν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Οὐμβόλδος διηγείται προκειμένου περὶ εἴδους τινὸς ψιττακοῦ ζῶντος εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀτουρῶν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς δυσχυρίζονται περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐνοήσωσι τὴν γλῶσσαν του διότι ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσαν τῆς φυλῆς τῶν Ἀτουρῶν, ἥτις κατεστράφη ἤδη πρὸ ἐνὸς αἰῶνος καὶ πλέον. Ὅπως δὲ τὰ ἀρπακτικὰ ταῦτα πτηνὰ οὕτω καὶ τὰ θαλάσσια καὶ ἐλόδια πτηνὰ βλέπουσι γενεὰς ὅλας ἀνθρώπων ἐρχομένας καὶ παρέρχομένας. Λέγεται ὅτι παρετηρήθησαν χῆνες ἄγριοι ἐκατοντούταις. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύκνυξ (κούκος) φθάνει εἰς ἱκανὸν γῆρας. Εἰς δάσος τι τοῦλάχιστον κύκνυξ τις οὐτινος ὁ τερετισμὸς εἶχεν ἐλάττωμά τι ἠκούετο ἐπὶ 32 ἔτη ἐν τῷ αὐτῷ δάσει· ἕτεροι δὲ φυσιοδίφαι ἰσχυρίζονται ὅτι ζῆ καὶ ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἐξ ἔτη. Περὶ τῶν κισσῶν (κικαρακάξα) λέγεται ὅτι ζῶσιν 20 ἕως 25 ἔτη ἐν αἰχμαλωσίᾳ, βεβαίως δὲ ἐλευθεραὶ ζῶσι πολὺ περισσότερον. Περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ κατοικιδίων ὀρνίθων γνωρίζομεν ὅτι ζῶσιν 15—20 ἔτη. Ὁ φασιανὸς θνήσκει δεκαπενταέτης περίπου, ἢ δὲ περισσότερὰ δεκαέτης. Τὰ μικρὰ δὲ ὠδικὰ πτηνὰ, οἱ ψάλται τῶν δασῶν καὶ τῶν κλωβίων ζῶσιν 8—18 ἔτη. Ἡ ἀηδὼν ἐν τῷ κλωβίῳ δύναται νὰ ζῆ 8—10, ἔτη δὲ κόττυφος 12—15· περὶ τούτου ὅμως εἶνε γνωστὸν ὅτι ἄφετος ζῆ μακρότερον χρόνον. Τὸ καναρίνιον πτηνὸν τέλος φθάνει εἰς γῆρας 12—25 ἐτῶν ὅταν εἶνε αἰχμαλώτος, εἰς δὲ τὴν πατρίδα του εἶνε πολλῶ μακροβιώτερον.

Ο ΦΙΛΑΥΤΟΣ

Εἶχε πανθ' ὅσα ἀπητούντο ὅπως καταστῆ ἡ μάστιξ τῆς οἰκογενείας του.

Ἐγεννήθη εὐρωστος καὶ πλούσιος. Καθ' ὄλον τὸν μακρὸν αὐτοῦ βίον εὐρωστος μείνας καὶ πλούσιος οὐδὲν ἔπραξε τὸ ψεκτόν. Οὐδὲν σφάλμα, οὔτ' ἐν λόγοις οὔτ' ἐν ἔργοις.

Ἦτο ἀμέμπτως τίμιος καὶ ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ συνειδήσει τῆς τιμότητος αὐτοῦ· δι' αὐτῆς δ' ἐβασάνιζε πάντας, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, τοὺς γνωρίμους. Ἡ τιμότης ἦτο κεφάλαιον τοῦ ὁποίου ἐπωφελεῖτο τοὺς τόκους ὡς τοκογλύφος. Ἡ τιμότης παρεῖχεν αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ ἡ ἀμειλικτος καὶ μόνον τὸ προδιαγεγραμμένον ἀγαθὸν νὰ πράττη· ἦτο δ' ἀμειλικτος, οὐδ' ἔπραττε τὸ ἀγαθόν, διότι τὸ προδιαγεγραμμένον ἀγαθὸν δὲν εἶνε ἀγαθόν.

Μόνον περὶ ἑαυτοῦ, τοῦ ὄντως παραδειγματικοῦ, ἡμερίμα, καὶ ἠγανάκτει εἰλικρινῶς βλέπων τοὺς ἄλλους ὅτι δὲν ἡμερίμων ὁμοίως.

Ἄλλως δὲ δὲν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν φιλαυτον· ἔψεγε ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν φιλαυτίαν καὶ τοὺς φιλαύτους. Εὐνόητος ἡ αἰτία. Ἡ φιλαυτία τῶν ἄλλων ἠνώχλει τὴν ἑαυτοῦ.

Πιστεύων ὅτι οὐδὲν εἶχεν ἐλάττωμα, δὲν ἐνόει, οὐδ' ἠνείχετο οὐδὲν ἐλάττωμα παρὰ τοῖς ἄλλοις. Ἐν γένει δὲ οὐδὲν καὶ οὐδένα ἐνόει, διότι πανταχόθεν, κάτωθεν, ἄνωθεν, πρόσθεν, ὀπίσθεν, περιεβάλλετο ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ.

Δὲν ἐνόει οὐδὲ τὸ συγχωρεῖν τί εἶνε· καὶ πράγματι, ἀφ' οὗ οὐδέποτε ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ συγχωρήσῃ ἑαυτὸν πῶς νὰ τῷ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἄλλους;

Ἐνώπιον τῆς κρίσεως τῆς ἰδίας αὐτοῦ συνειδήσεως, κατέναντι τοῦ ἰδίου του Θεοῦ, αὐτός, τὸ φαινόμενον τῆς ἀρετῆς, ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὕψου τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς ἀνεφώνει.

—Ναί, εἶμαι ἄξιος πάσης τιμῆς, εἶμαι ἠθικὸς ἄνθρωπος.

Τὰς λέξεις ταύτας θὰ ἐπαναλάβῃ ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ τῆς ἐπιθανατίου, καὶ τότε δ' ἔτι, οὐδὲν θὰ φρικιάσῃ ἐν τῇ λιθίνῃ ταύτῃ καρδίᾳ, τῇ ἀκηλιδῶτῳ καὶ ἀρραγεῖ ταύτῃ καρδίᾳ.

Ἦ ἀσχημία τῆς αὐταρέσκου, καὶ ἀμειλικτου, καὶ δι' εὐτελοῦς τιμῆς ἀγοραζομένης ἀρετῆς, εἶσαι σχεδὸν εἰδεχθεστέρα τῆς πεπαρησιασμένης ἀσχημίας τῆς κακίας.

(Τουργένιεφ)

ΟΙ ΔΥΟ ΖΑΠΛΟΥΤΟΙ

Ὅταν ἐνώπιόν μου γεραίρη τις τὸν βαθύπλουτον Ῥότσχιλδ ὅστις ἐκ τῶν μεγάλων αὐτοῦ εἰσοδημάτων ἀφιερῶ σημαντικὰ ποσὰ πρὸς ἀγωγήν τῶν παιδιῶν, πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν, πρὸς ἴδρυσιν γηροκομείων, κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐπαίνῳ καὶ θαυμάζω.

Καθέννας ἔχει βάσανα, ἀλλ' ἀπὸ 'μάτια ἐξένα ὁ κάθε ἄνθρωπος κρατεῖ τὰ πάθη του κρυμμένα. Κ' ἔτσι καθέννας, 'ξεύροντας τὸν πόνον του μονάχα, ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς θαρρεῖ εὐτυχημένους τάχα· καὶ λέει: μὲ παράπονον μίση 'ς ταῖς χαραῖς τοῦ κόσμου μόνο ἕνας πόνος 'βρίσκεται. ὁ πόνος ὁ δικός μου!

(André Chenier)